

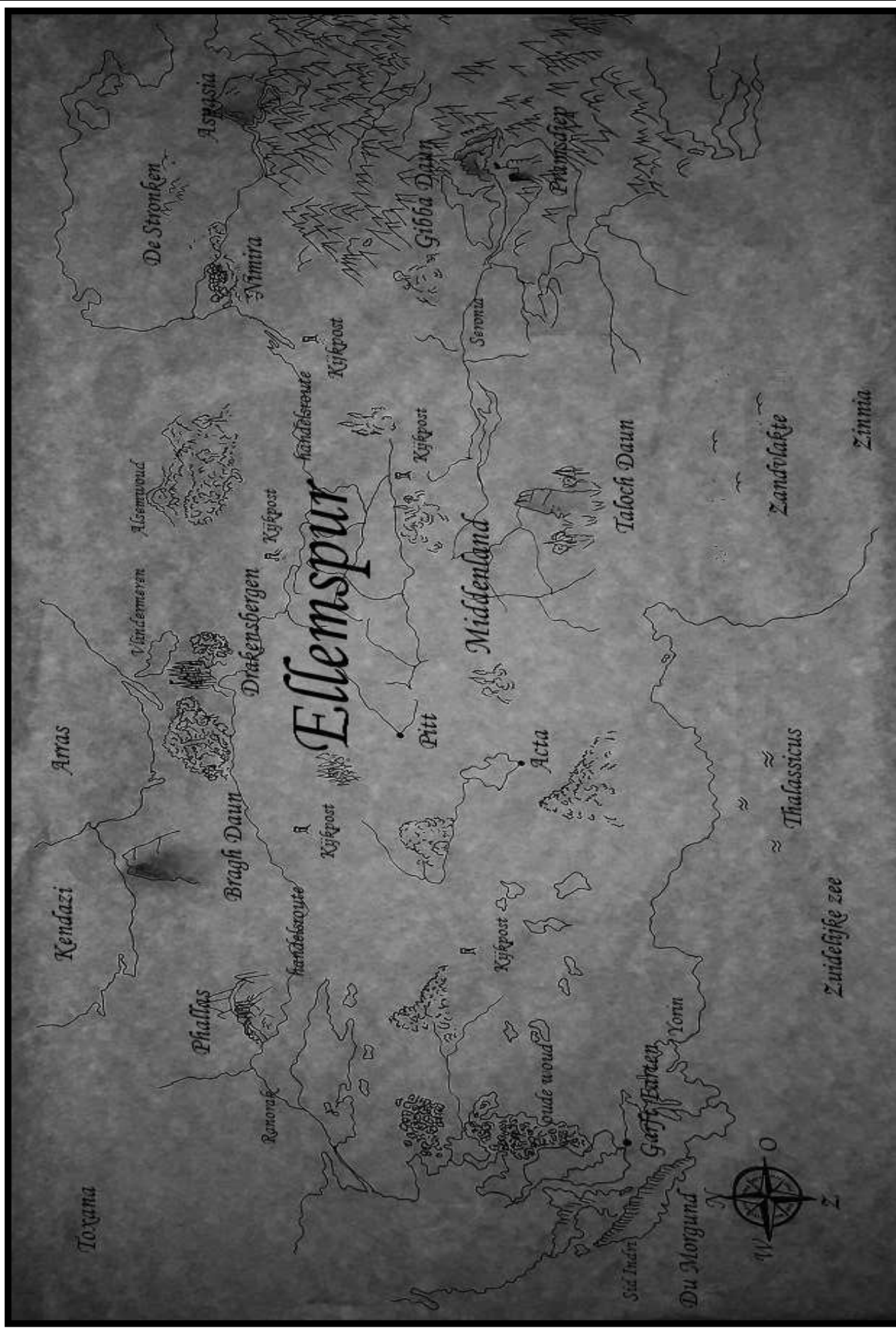
Elfenspoor

Heidi Griffioen

Elfenspoor

Prins der prinsen

Boek 1

*Een groot mens heeft twee harten; het ene bloedt en het
andere verdraagt*

Khalil Gibran

Eerste druk 2019© H. Griffioen

© H. Griffioen 2019

All Rights Reserved

Oorspronkelijke titel: *Elfenspoor – Prins der prinsen*

Illustratie omslag: H. Griffioen

Kaart: H. Griffioen

ISBN 9789402193244

Phallas; de vallei der eenhoorns

De val van een magiër

Met zijn slanke hand gestrekt boven het doorschijnende water, dat in kabbelende golfjes de rietkragen deed bewegen en de druppels op de enkele waterbloem liet glinsteren, beëindigde Luchan zijn bezwering.

Met zijn ogen gesloten, de donkere wimpers rustend op zijn wangen bleef de jonge magiër zitten, terwijl een gelukzalige glimlach om zijn mooie mond speelde.

De zuivering van de bron was afgerond. Het was beter gegaan dan voorgaande keren, toen was hij er nogal zwakjes uitgekomen, een gebrek, dat had hij toch moeten onderkennen. Urenlang daarna had hij zich nog ziek gevoeld en had hij misselijk de duisternis als bittere gal uit zijn lichaam gespuwd.

Altijd weer, juist hierom, zag hij er tegenop!

Maar nu had hij iets overwonnen en dat stemde hem mild jegens zichzelf.

Hij wist wel waarom, ondermeer omdat hij zelf anders was, ouder natuurlijk, maar ook kalmer, verstandiger. Sinds de laatste keer had hij zijn dagen gestructureerd en tijdens een strak schema doorgebracht.

Niet aflatend had hij de afzondering opgezocht.

Dit zaaien der velden van geduld wierp nu zijn vruchten af. Want waren verleden, heden en toekomst niet met elkaar verbonden?

Deze wijsheid bracht hem ertoe die ochtend alle tijd te nemen zich eerst te concentreren. Het hele zuiveringsproces was foutloos verlopen, een niet te onderschatten taak. Hij was zelfs in staat geweest zichzelf sneller te ontdoen van de vuiligheid van de bron, voordat deze hém zou verslinden. Iets waarin hij noodgedwongen zijn eigen weg had moeten vinden.

Luchan legde een hand op zijn borst, alsof hij daarmee de plotselinge pijnsteek in zijn hart kon verzachten. Zijn vader mocht dan beschikken over wijze raadgevingen, liever had zijn enige zoon meer tijd met de man doorgebracht.

Dat had hij lang geleden al ontdekt.

Maar zo mocht hij niet denken en dat deed hij doorgaands ook niet. Het moest het residu zijn, hij moest niet vergeten dat het altijd even duurde voor het uit zijn systeem was.

Luchan staarde naar de schuimende golven van het water, de zon scheen warm op zijn rug. Als geen ander wist hij dat J'hanèl als meester–magiër het grotere geheel diende. Dat de kleine jongen in hem er anders over dacht, tijd was niet te verslaan, drukte hij als vaker weg.

Wie was hij om te oordelen, want van dienstbaarheid, wist hij daar niet alles van?

Ineens verlangde hij ernaar om terug te zijn in zijn Droomgrot, de plek waar hij zich graag afzonderde en waar Machtsdromen tot hem kwamen.

Waar hij weg was van de wereld, van elfen met hun intriges, van magiërs met hun vreemde rituelen, van mensen met hun uiteenlopende eisen.

En dan was daar nog zijn moeder die zijn Macht voor haar eigen doeleinden wenste.

Luchan stopte de heilige kruiden terug in zijn buidel. Zoals gezegd, zijn taak hier was gedaan. Hopelijk zou het jaren duren eer hij terugkwam.

Hij was er niet gerust op. Helemaal niet zelfs.

Het visioen van een week geleden, bracht hem nog steeds van de wijs. Het had hem overvallen als een jagende havik die zich op een muis stortte, hem in een vaste greep houdend, gevangen in zijn eigen geest. Zozeer dat zelfs Zuster Wolf hem niet wakker had gekregen.

Verstijfd en half bevroren door een ijzige noordenwind was hij na een paar uur eindelijk ontwaakt. Ijskruid had warm tegen zijn buik aangelegen, daarmee had ze zijn leven gered.

Bedenklijk trok Luchan de veter vast. Ondertussen voelde hij hoe zijn gedachten alweer begonnen te stromen, zijn handen met daarin de buidel liet hij in zijn schoot rusten. Na een korte aarzeling liet hij het over zich heenkomen en volgden taferelen elkaar in rap tempo op: oorlog, eindigend met een gevallen monarchie. Fronsend vroeg hij zich af waarom toch telkens deze zwarte periode van het Rijk werd herhaald.

De magiër verdiepte zijn concentratie, perste zijn ogen samen om het te begrijpen. Beelden van de Magiërs der Orde borrelden naar boven. Gezamenlijk had men de krachten gebundeld en een dynamische spreuk ontworpen waarmee de beschermingswal rond Ellemspur werd gecreëerd. Een onzichtbaar net opdat er geen kwaad meer het Rijk kon betreden. Verbanning van de vijand volgde.

Maar dat was decennia geleden.

Al knipperend opende Luchan zijn ogen en zocht al naar de vertrouwde gestalte van zijn Zuster die normaal gesproken met haar kop op zijn schoot naar hem op zou kijken, geduldig wachtend totdat het voorbij was en de stilzwijgende vraag uitzond of alles nog goed was. Natuurlijk zag hij de wolvin nergens. Tegen beter weten in had hij het wel verwacht. Het maakte dat hij zich een beetje belachelijk voelde.

Luchan zuchtte, de energie die het visioen in stand had gehouden stroomde uit zijn lijf.

Het frustreerde hem een beetje. Wat was hij wijzer geworden, als je daar al over spreken kon? Dromen was een roeping en het lezen van Dromen kon je leren maar het besturen van Dromen, wel, dat kon niemand.

Nog altijd verzonken in zijn gedachten en stijfjes van het lange zitten in dezelfde houding, kwam hij een beetje houterig overeind.

De periode van vrede duurde inmiddels al zesentwintig jaar voort. Niets wees erop dat hier op korte termijn iets in zou veranderen.

Even stond hij roerloos. Het leek wel alsof hij werd tegengewerkt. Waarom bleef helderheid anders uit?

Een tweede gezegde van J'hanèl schoot hem te binnen: accepteer wat je aangeboden wordt.

Zodra hij zich in beweging zette, was zijn gang licht en soepel. Zijn doel duidelijk gericht. In de verte tussen lage heuvels ingesloten lag zijn eindbestemming, het gebergte van de Bragh Daun.

Rond het middaguur nuttigde hij een maaltijd, niet meer dan wat brood, kaas en verdunde wijn. Daarna verzonk de magiër in korte meditatie terwijl hij zijn bewustzijn op liet gaan in het leven om hem heen, de vogels in de lucht, de insecten en de dieren in het bos.

Niet veel later werd hij zich een ander bewustzijn gewaar en bracht een vreemde weerkaatsing hem uit zijn concentratie. Het stoorde hem kortstondig.

Toen opende hij zijn ogen. Andermaal miste hij zijn Zuster daar ze hem zeker zou hebben gewaarschuwd.

Luchan hoorde voetstappen in het woud beneden hem. Niet lang erna verscheen er het deinende hoofd van een onbekende. De gestalte was gehuld in een lange mantel waarvan de voering een scharlaken teint toonde. Onder de monnikskap huisde een fijn gezicht dat bleek afstak tegen het donker van de stof.

Zwarte wenkbrauwen en een scherpe neus tekenden het gelaat.

De mond was vertrokken in een gespannen, gedwongen lachje, bijna alsof de man het niet gewend was te glimlachen.

Al met al was het een fraai gezicht, fijn, gelijkmatig.

Luchan die nog altijd een beetje met zichzelf ingenomen was, ging staan en wachtte hoe de bezoeker met vaste tred naderde. Iets aan de verschijning van de man kwam hem bekend voor, vaag sudderend aan de oppervlakte. Hij kon het niet precies plaatsen.

Toen hij dicht genoeg genaderd was hield de nieuwkomer een beetje buiten adem halt. ‘Geëerde magiër. Ik heb u gezocht.’

Verrast trok Luchan zijn wenkbrauw op. De man was op de hoogte van het feit dat hij een magiër was! Opvallend, daar de meeste van zijn soort zich op dit moment binnenin de magiërberg bevonden.

Eveneens bedacht hij zich dat toeval niet bestond. Dat zijn wandelgangen met deze vreemdeling kruiste, moest bewuste opzet zijn op dit pad welke de goden voor hem verkozen hadden. Met hernieuwde, aangescherpte blik nam hij zijn bezoeker op. ‘Beste man,’ zei hij. ‘Wat kan ik op deze mooie dag voor u betekenen?’

De blik in de donkere ogen veranderde. ‘U moet met me meekomen.’

Moeten? Het woord stond hem niet aan. ‘En u, mijn beste, moet weten dat ik niet veel tijd heb. Vertel me liever wat er aan de hand is.’

‘Mijn moeder heeft hulp nodig. Het is niet ver.’

Luchan antwoordde niet. Nauwlettend nam hij deze man, die hem nog aldoor vaag bekend voorkwam op.

Iets stond hem tegen.

Toch was het geen ongewone vraag, wel vaker kwam er volk naar hem toe met soortgelijke vraagstukken. Maar dat gold meer smeekbedes, inspelend op zijn medelijden, zijn barmhartigheid. Keer op keer vervulde hij zijn levenstaak met gefronst voorhoofd, meestal zonder plezier.

In deze was het de toon die hem niet aanstond. En de spanning die onbewust zijn denken had beïnvloed, verminderde niet in het minst.

‘Geef antwoord, magiër, er is ons niet veel tijd gegund.’

Nu richtte Luchan zich in zijn volle lengte op. Had de man zich de elementaire beginselen niet aangeleerd hoe een magiër aangesproken diende te worden, alvorens deze op te zoeken? Dat zou veel slimmer geweest zijn.

‘U doet alsof onze manier van leven op sterven staat,’ merkte hij op en zijn stem klonk een beetje geprikkeld. ‘Als dat zo is dan zou ik dat toch zeker gezien hebben?’

De man hief zijn kin alsof hij zijn woorden overwoog. Toen spreidde hij zijn armen. ‘En deze ontmoeting? Hoe heb je daar nu niet van geweten?’

‘Wie zegt dat ik dat niet deed?’

‘Ach, kom toch. Een kudde bizons had nog ongemerkt kunnen passeren. De lange arm van de Thuja moet jou werkelijk de hand boven het hoofd houden. Anderzijds moet je macht wel zo groot zijn dat deze je zelfs tijdens de diepste vorm van meditatie beschermt. Als dat zo is, ben ik niet voor niets gekomen. Wat beweegt je er eigenlijk toe in je eentje aan de wandel te gaan, dat vraag ik me al een poosje af. De zon mag dan schijnen, maar jijzelf schijnt te lopen in de schaduw van de wijsheid van iemand die ik zeer goed heb gekend.’

Na deze tweede mooi verpakte belediging, zette Luchan een hoge borst op.

‘Zeg, wie denk je hier voor je te hebben?’ Welke indruk wilde de vreemdeling met zijn houding bekrachtigen? Wist die kerel werkelijk niet hoe je iemand in zijn positie aansprak, met bijbehorende respect en vooral met eerbied?

Maar of de vreemdeling wist het echt niet, of het lag juist in zijn bedoeling hem tegen het haar te strijken. Hoe het ook zij, Luchan voelde zijn goede bui smelten als sneeuw in de regen.

De man keek hem welwillend aan alsof hij zich van geen kwaad bewust was.

‘Je bent precies degene die ik zoek,’ sprak hij. ‘Een lichtend baken voor een dolende ziel. Ik bespeur verholde duisternis in je. Ach magiër, wat dat aangaat lijken we veel op elkaar, jij en ik.’ En alsof het hem werkelijk interesseerde, voegde hij er nogal amicaal aan toe: ‘Hoe is het eigenlijk met je vader, jongen?’ Beiden hieven het hoofd bij de roep van Steenarend, kennelijk bevonden ze zich in diens foerageergebied.

Tegelijkertijd voelde Luchan een scherpe steek in de onbeschermdde huid van zijn hals. Zijn hand schoot omhoog. Te laat! Hij knipperde.

Er klonken snelle zachte voetstappen. Donkere ogen boorden zich geamuseerd in de zijne. ‘Ik mag jou ook niet, magiër. Je macht heeft je arrogant gemaakt en die maakt je nu tot slachtoffer. Maar ik steek de hand niet in eigen boezem daar ik de laatste ben die oordeelt. Ik heb wel respect voor je.’

De woorden drongen vaag tot hem door. Het gif werkte snel. Nu al voelde Luchan het heet bruisen in zijn aderen. Het deed zijn hoofd bonzen, alsof kwade geesten zich in zijn hersens nestelden om zich te voeden met zijn gezonde verstand. Hij moest zich inspannen om woorden te vormen. Laat staan dat hij een spreuk kon bedenken.

Een ogenblik later begonnen zijn knieën te trillen terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbrak. Onverwacht gebeurde hetzelfde als wanneer hij de heilige

paddenstoelen tot zich nam en daarom schoten er nieuwe beelden langs zijn geestesoog, en ineens wist hij het!

Dezelfde persoon die hij als zijn enige vijand beschouwde, Agathon Alcides, de man die een wig tussen vader en zoon had gedreven, had hem nu gedood.

Luchan voelde zich kwaad worden, verraden. ‘Heb je je verstand verloren!’ wist hij uit te brengen. ‘Wie ben je?’ Hij moest het echt zeker weten, dat was belangrijk voor hem. Maar het antwoord dat volgde, was niet wat hij verwacht had.

‘Heb je dat nog niet geraden? Mijn naam is Maleficia Alcides.’

‘Maar je bent een man!’ stootte hij uit. Had het gif hem nu al dusdanig aangetast dat hij het verschil soms niet meer zag?

De opmerking scheen de-vrouw-in-het-mannenlichaam te amuseren. ‘Deze huls?’ Maleficia keek langs haar lichaam naar beneden. ‘Dit is slechts een tijdelijke behuizing. Op mijn leeftijd krijg je last van je botten, moet je weten. Mijn zoon is jong en zijn lijf soepel en krachtig. Deze moeite heb ik allemaal voor jou gedaan omdat ik jouw hulp nodig heb. Dat moet het ego van een magiër van jouw kaliber toch strelen?’

Zodra hij opkeek, prikte het zweet hem in de ogen. ‘Een magiër verleent een heks geen diensten.’ Luchan knipperde het vocht weg. ‘Dat is bij... bij...’ stotterde hij, en moest er bezorgd het zwijgen toe doen. Gezegende goden, hij kon zich het woord niet eens meer herinneren.

‘Bij wet verboden,’ maakte ze geduldig zijn zin af. Even bestudeerde ze de zegelring aan haar vinger. ‘Daar heb ik over gehoord. Ik heb alleen nooit van het woord, heks, gehouden,’ besloot ze. Toen keek ze weer terug om hem vervolgens van top tot teen op te nemen.

Met een verkramppt gezicht had Luchan zijn armen voor zijn buik geslagen. Het scheen haar volkomen koud.

‘Welaan, wat jij beweert is echt niet onmogelijk, magiër,’ merkte ze minnetjes op. Het onderwerp scheen haar toch dwars te zitten. ‘Die wet waarover jij spreekt, zegt mij niets. Hij is onbeschreven. Bedacht door dat stelletje oude sukkels in die berg. Maar in iets anders heb je wel een beetje gelijk. Een Sandobele is inderdaad niet de gelijke van een magiër.’

Hij werd geïnteresseerd opgenomen.

‘Nou, wat zeg je ervan. Laten we op deze prachtige dag op huis aan gaan. Ik moet toegeven dat ik gewoon sta te popelen om je beter te leren kennen. Je bent wel mager, maar nooit gedacht dat jouw ouders een wel zo’n aantrekkelijk gebroed voort zouden brengen.’

Luchan huiverde bij de belofte die haar woorden inhielden. Zijn adem stakte toen het gif zijn hart bereikte. En voordat de wereld omviel, dacht hij: tijd was wel degelijk in te halen. Daarin had hij zich vergist.

Wraak was het monster dat zelfs eeuwen wist te verslaan!

De slag om Bragh Daun

Hij vloog vanaf de Bragh Daun langs de oevers van de Vlindermeren de brede watervlakte over, boog af naar het noordoosten en krom zo hoog dat hij vanaf de grond gezien slechts een grote vogel leek. Met kracht sloeg hij zijn machtige vleugels uit en liet zich even meedrijven op de luchtstroom.

Daarna maakte hij een sierlijke bocht en zwenkte soepeltjes langs het voorbijglijdende landschap.

Daar waar de lucht dof en grijs was, vervaagden de beelden en dook hij tussen het wolkendek door om lager te gaan vliegen.

Onder hem vlogen ganzen, raven en kleinere vogelsoorten. De draak negeerde hen en liet zich niet afleiden door hun bekrompen aanwezigheid. De drang waar hij door voort werd gedreven ging gepaard met een knagend gevoel van nalatigheid. Maar Ashok had te lang niet gegeten. Zijn plichten om de Bragh Daun te beschermen en daarmee diegenen die zich aan zijn verantwoording hadden overgeleverd, had hij uiterst zwaar genomen, zoals zijn aanstelling ook vereiste.

De Wachter nam genoeg met een vijftal ossen die stonden te grazen aan de bovengrens van Ellemspur, kruisend aan het heilige gebied van Phallas alwaar de eenhoorns leefden.

Zodra de ergste honger gestild was, spoedde de draak zich terug.

Eerst was er een oneffen grijzige, paarse streep en toen doemde de vertrouwde contouren van de ruw getande rotsformatie op. Zijn scherpe zintuigen voelden een lichte streling tegen zijn brein en werd het bewustzijn van velen gewaar. Hij herkende de diepe Somnus waarin de magiërs verkeerden.

Niets verstoorde hun slaap, tenzij de Wachter gevaar bespeurde en de tijd daar achtte de Somnus voortijdig te beëindigen.

De bergen werden hoger en tegen de tijd dat de zon zijn hoogste punt had bereikt en de stralen van de koperen bulbus de rood geschubde huid van de draak deed glanzen en glinsteren, bereikte hij de Bragh Daun. Bij de zuidingang tussen rotsblokken werden zijn gouden ogen bewegingen gewaar.

De onherbergzame weg die naar de ingang leidde was nog altijd een oneffen stoffige streep.

De vele met mos begroeide, overwoekerde spleten en inhammen die de oeroude rotsformatie bezat, boden al vanaf het begin der tijden een schuilplaats voor vele kleine dieren. Deze bewegingen waren hem vertrouwd en hadden ook niet zijn bezorgde aandacht.

Zijn intuïtie vertelde dat er iets mis was.

Ashok de Rode spreidde zijn indrukwekkende vleugels, een spanwijdte van wel veertig ossen en scheerde op zijn hoede naar de grond.

Zijn ogen vast en geconcentreerd, bedacht op elke beweging die niet in de vallei thuishoorde.

Op hetzelfde moment dat hij een glimp opving van geharnaste gestalten die zich heimelijk een weg baanden richting de zuidelijke ingang, werd hij van bovenaf aangevallen. Nog voordat reusachtige klauwen zich in zijn rug konden boren, draaide Ashok in een reflex naar rechts.

Zijn innerlijke stem waarschuwde J'hanèl en na een aantal hartslagen kon hij voelen hoe de magiër reageerde, verward, opgeschrokken.

Intussen vloog Ashok naar de voorkant om zich voor het kolossale rotsblok die de ingang blokkeerde te posteren. Zijn klauwen trokken diepe voren in de grond en het razende geluid van rollend gesteente en grind die van de berg rolden verscheurde de stilte op het moment dat de draak zwaar landde.

Met opengesperde muil braakte hij een hete zuil van vuur uit waarmee hij aanvallers die in de voorhoede liepen verschroeide.

Krijgers stortten op de grond waar ze verkoold bleven liggen.

Wapentuig, helmen en schilden smolten door de hitte in het drakenvuur. Verwarring en paniek braken de gelederen een ademtochtlang voordat het Rabal leger vanuit Pramsdiep zich herpakte en de opmars werd hervat.

Waar enkelen vielen, namen tientallen anderen hun plek in.

Ashok zag zichzelf tegenover een gigantisch leger staan en tot zijn onthutsing beseftte hij dat er een scheur in de beschermingswal moest zijn ontstaan.

Toen wervelde een enorme vlammenzee over de Wachter zelf heen. Hij spreidde zijn vleugels waarna hij zich van de berg af liet vallen. Als een pijl stortte hij

neerwaarts om pas op het allerlaatste moment op te trekken en laagscherend over de grond in westelijke richting te vliegen.

Hij hoefde niet om te zien om te weten dat de zwarte draak de achtervolging had ingezet. Het deed hem beseffen dat hij bij de Bragh Daun werd weggelokt zodat de aanval op de magiërberg kon worden voortgezet.

Ashok won aan hoogte zodat hij zijn tegenstander van bovenaf aan kon vallen. Hij kon de ontsteltenis die zich binnenin de berg roerde voelen.

De magiërs waren tenminste ontwaakt.

Razendsnel zwenkend toen hij de Zwarte zag komen, maakte hij een scherpe draai zodat hij hoger kwam te vliegen.

Zodra hij kon liet hij zich zwaar bovenop de geschubde rug storten. Zijn klauwen sloeg hij diep in de zwarte huid, waarop de draak uitzinnig gilde en zijn stekelige staart opzij zwiepte in een poging Ashok te raken.

Door de snelheid waarmee ze vlogen, naderden de twee draken angstwekkend dicht de grond.

Zwartrug, die volledig opging in zijn doel zich los te worstelen, scheen het gevaar niet te merken. Op het laatste moment trok Ashok zijn klauwen terug van zijn tegenstander en zette zich met kracht af tegen diens rug.

Op hetzelfde moment dat hij het luchtruim koos, raakten de klauwen van de Zwarte met een doffe klap de grond.

Hij had even tijd gewonnen en spoedde zich haastig terug richting de berg.

Al van verre zag hij hoe krijgers van het Rabal-leger het rotsblok hadden weggerold. Woest brullend verhoogde hij zijn snelheid. De magiërs mochten dan zijn ontwaakt maar zonder hem waren ze verloren! Uit een Somnus als dit komen, dat ging niet zomaar, niet zonder de bijbehorende rituelen en de opwekkende drank.

Op dit moment, zo wist Ashok, waren er tweehonderd magiërs binnenin de Bragh Daun aanwezig. Het was bijna de gehele Orde, want alleen de zoon van J'hanèl ontbrak en met hem nog enkele anderen.

Ashok braakte een nieuwe golf vlammen uit, een volgende rij Rabal verzegend. Tegelijkertijd scheerden zijn sterke klauwen over krijgers heen en slingerden tientallen tegelijk van hen over de bergwand naar beneden.

Maar het was niet genoeg!

De eerste Rabal waren al binnen. Hun logge gedaanten drongen zich onverbiddelijk de grot in. Toen de Wachter opnieuw naar beneden dook, zorgde hij ervoor middenin de menigte terecht te komen, koppen afslaand door de

woestheid van zijn bewegingen. Menig ontziend lichaam kwam binnenin de grot terecht waar het op een slordige hoop bleef liggen.

Zodra Ashok weer het luchtruim koos om hoogte te winnen voor een nieuwe aanval werd hij halverwege door Zwartrug van opzij aangevlogen. De doffe klap die dit veroorzaakte pompte de lucht uit zijn longen en hij sloeg in een reflex zijn kop naar achteren, waarbij hun nekken in elkaar verstrikt raakten. Als een steen begonnen de twee naar beneden te storten.

Tijdens de val wist Ashok zich te draaien. Zijn enorme kaken klemde zich vast om de hals van zijn tegenstander. Een uitzinnige paniek verscheen in de ogen van de Zwarte toen deze beseftte wat Ashok van plan was. Uit alle macht probeerde hij zich los te worstelen.

Op dit felle verzet op het eind had Ashok niet gerekend. Terwijl zijn tanden de keel van de Zwarte openscheurden, boorde de gehoornde haak van diens staart zich in een gouden oog. Ditmaal was het de Rode die een verschrikkelijke brul uitstootte en moest hij de Zwarte loslaten. Te laat om zich nog te herstellen stortten beiden draken naar beneden. Een tweetal geweldige dreunen voeren door de aarde op het moment dat ze vlak na elkaar de grond raakten. Een stofwolk van bijna een halve mijl in omtrek kenmerkte de plek waar ze terecht waren gekomen. Zwartrug was direct dood.

Gebroken en liggend in zijn eigen bloed, vocht Ashok zijn eigen doodstrijd uit en slaagde hij erin een laatste geestgedachte naar J'hanèl te zenden.

Voordat het licht in zijn gouden oog definitief doofde, stuurde hij zijn Potestas, zijn gedachtegoed mee.

*De mus en de valk.
Waarom jaag je op mij?
Omdat ik dat kan.*

Ode aan de dieren

Eobard Doppler.
Novice van het priesterschap der Harouni

Het begin Du Morgund

De grillige vormen die de vlammen aannamen waren doorgaans voldoende om een lichte trance te bereiken.
Om een gemoedrust te creëren, achter het vuur te kunnen kijken en hem in staat te stellen meer te zien dan een gewoon mens kon.
Maar de visioenen die hij hoopte te krijgen bleven al dagen uit en een beschouwing in de toekomst hem daardoor niet gegund.

Hetgeen de magiër wél bereikte was een blik in de stoffige kieren van zijn eigen brein; een schrijnend verleden dat meerdere verliezen behelsde.

J'hanèl boog naar voren en porde in de sintels.

Je zou kunnen zeggen dat het door hem was dat de duivel zich tegen hen had gekeerd. Hij was immers degene die de wolf in schaapskleren had binnengelaten. Maar had hij het anders kunnen doen? Hij dacht van niet. Zijn roeping lag nu eenmaal in het opleiden van magiërs. Geen enkel voorteken had hem gewaarschuwd voor de trouweloosheid van zijn leerling, daar deze van de één op de andere dag veranderd was in een kil monster. Van wit naar zwart. Van lam naar wolf, van warm naar koud. En bovenal: van vriend naar vijand. Een metamorfose als deze had J'hanèl nooit eerder meegemaakt. Het was alsof de man Agathon verdwenen was en de duivel zijn plaats had ingenomen. Al lange tijd dacht J'hanèl hier nu over na. Hij had immers niets anders te doen.

Zijn leven bestond al ruim twee decennialang uit wachten en even zolang geleden was alles mis gegaan. Nog steeds kon hij er zich niet mee verzoenen. Er waren natuurlijk fouten gemaakt, vooral door hemzelf, maar in den beginne lag

de oorsprong van het verraad in handen van zijn protégé. Hoe had hij dit toch kunnen missen? Destijds, toen Agathon Alcides bij hem was gekomen met de vraag of hij hem op wilde leiden had J'hanèl hem als zijn leerling onder zijn hoede genomen. De magie in Agathon en het gemak waarmee hij de opgegeven incantaties en bezweringen beheerste, was van een dusdanige aard dat het de interesse van J'hanèl had gewekt. Hierin was hij zo ver gegaan dat hij meer tijd met zijn protégé had doorgebracht dan met zijn eigen zoon, die rond die tijd net geboren was. En of dit goed of slecht was, daar had hij zich toentertijd niet mee bezig gehouden.

De regen kletterde nog steeds tegen de ramen. Het noodweer duurde al een halve dag en toen een tak afbrak en met luid geraas op het dak viel en vervolgens naar beneden roffelde, keek J'hanèl verstoord op. Het bracht hem uit een concentratie die toch al gering was.

Terwijl de hitte van het vuur in zijn huid beet, porde de magiër in de vlammen en dacht hij terug aan een ander soort vuur die de dood met zich mee had gebracht en de kreten van onschuldigen in de nacht. De val van het Rijk. En de leerling die zich tegen zijn meester keerde.

J'hanèl trok zijn mond tot een strakke spleet. Hij had Agathon gezien als een zoon. Zijn daden en zijn opstand hadden hem bijna gebroken. Vanuit die zwakheid had hij hem verbannen.

J'hanèl besepte dat hij hem destijds had moeten doden.

De magiër legde de pook terzijde en wierp een blik uit het raam. Geen flonkering van een verdwaalde ster was er te zien. Duisternis beheerste de vroege avond. Zware onweerswolken dreven over, regen en bliksem over het land uitbrakend. Op het venster flikkerden kaarsen waarvan eenzijdig de was op de vensterbank droop omdat er tocht uit een kier bij het raam vandaan kwam. Eronder stond een kist waarvan de inhoud in donker leer gebonden folianten bevatte. Werken die hij had weten te redden tijdens de val van de Bragh Daun.

En die van Ashok!

Even staarde hij roerloos naar de met metaal beslagen kist en de sierlijke sleutel die uit het slot stak. Nu de Orde was weggevaagd, meende de magiër dat de magie moest zijn verstoord. Stromingen onderbroken. Het beïnvloedde de keuze die hij zonder geleiding maar moeilijk kon maken.

Toen twijfelde hij niet langer. Visioen of geen visioen, het zicht kwam en ging, dit wist iedereen die magie beheerste, het Orakel van de Thullanan had eens gesproken en ondanks het feit dat de stilte zijn gave bespote kon hij ook niet

langer wachten. Het risico was gewoonweg te groot, en de Orde der Magiërs verleden tijd. Heden ten dage was het tijdperk van de Vernietiger aangebroken.

Ieder zijn taak. *Bah!*

Op hetzelfde moment dat J'hanèl opstond hoorde hij naderend hoefgetrappel. Ondanks de paden waar de regen verraderlijke modderpoelen van had gemaakt, naderden ze snel, roekeloos bijna. De paardenhoeven donderden als de duivel zelf en deden de grond trillen. J'hanèl draaide de lantaarn hoger. Nog voordat hij de deur had bereikt klonk er een harde klop op het natte hout. De scharnieren kraakten op het moment dat de magiër de deur opendeed.

Terwijl de regen op hen neer roffelde ontwaarde hij in het donker twee in lange mantels gehulde gestalten. Vanonder hun opgeslagen kappen werd hij verwachtingsvol aangestaard. Tussen hen in ondersteunden ze een derde, bewusteloze persoon. Met de kap half afgezakt zocht een blond hoofd steun tegen een schouder.

‘Het is onze zoon, magiër,’ klonk het gejaagd. ‘Hij is aangevallen.’

Over de kleinste persoon heen merkte de magiër twee paarden op. Er kleefde modder aan de voorbenen. De blikken van J'hanèl gleden terug. ‘Zet de paarden in de stal. Er ligt vers hooi waarmee je ze droog kunt wrijven.’ Het was misschien niet het antwoord dat de twee mensen hadden verwacht, praktisch en kil, gesteld op een toon die geen tegenspraak duldde. Kennelijk was de magiër niet verrast. Het was zelfs bijna alsof hij hen verwacht had.

De stilte duurde niet lang.

‘Ga naar binnen, Rahan,’ raadde de man haar: ‘Ik zal de paarden doen.’

‘Goed, maar schiet wel op,’ klonk het gehaast. De vrouw duwde haar druipende kap naar achteren waardoor een bleek gezicht vrijkwam. Het viel niemand op dat haar cape plasjes water achterliet op de houten vloerdelen toen ze samen met haar last naar binnen schuifelde.

Achterin het vertrek, op hoge kussens die als bed fungeerden werd de bewusteloze jongeling neergevlijd. Ondertussen was de vrouw onafgebroken aan het woord. Over hoe het wezen was binnengedrongen en hoe het zijn klauw naar Lau had uitgeslagen en in zijn borst had begraven. Over hoe ze hem uiteindelijk hadden weten te verdrijven door vuur te gebruiken.

J'hanèl klemde zijn kaken op elkaar. De vrouw had zich de moeite kunnen besparen. Hij had bij binnenkomst direct al geweten waardoor de jongen was geveld. *Een Sequi!* Een wezen afkomstig vanuit Pramsdiep. Hij had het al geroken aan de zwavelachtige geur die om Lau heen hing.

Hij had gelijk gehad, het was tijd!

Verwarring

E r drongen geluiden tot hem door. Vermoeid wilde Lau zich al omdraaien om te zien wie er zich ongevraagd in zijn slaapvertrekken bevond, maar het bed was veel te smal! Ternauwernood bleef hij in de beweging hangen om niet over de rand tegen de grond te smakken.

Geschrokken streek hij zijn haar uit zijn gezicht, dit had hij niet verwacht en keek een beetje gedesoriënteerd om zich heen. Steunend op zijn ellebogen, wierp hij een blik naar buiten op zoek naar een glimp van herkenning.

Achter de toppen van de bomen rees in de verte gebergte omhoog. Daar, op die hoge vlaktes gloeide de eeuwige sneeuw. Naarmate hij verder keek, herkende hij de omtrekken van een waterput, een langwerpige voederbak waar een schep tegenaan leunde en een smalle palissade van één of andere houtsoort.

Hoewel hij echt niet bewust op details lette, was zijn zicht nu eenmaal altijd al boven gemiddeld geweest. Zelfs in het donker zag Lau beter dan anderen. Dat kon een zege zijn, maar bracht hem op dit moment niet zoveel, de omgeving was hem volstrekt onbekend. Fronsend keek hij terug de kamer in. Een waskaars die op een opmerkelijk kunstig uitgesneden tafeltje stond, was scheefgezakt waardoor de pit dreigde te sterven in het kaarsvet. Even verderop ontdekte hij zijn laarzen. Ze stonden keurig naast elkaar vlakbij een houten driepoot. Op het krukje zelf stond een bak water waarin een doek dreef. Een aangename warmte van een behaaglijk vuur hing in het vertrek. Hij kon zelfs de vage geur van soep ruiken. Dit alles maakte dat hij zich veilig waande. Maar waar was dat?

Lau sloeg zijn benen over de rand van het bed en bleef even noodgedwongen stilzitten. Pas toen de vlekken wegtrokken opende hij zijn ogen.

Terwijl hij zijn ene been optrok om zijn voet in zijn laars te duwen, gleden zijn ogen naar het gordijn dat de ruimte waarin hij zich bevond afschermd van de rest van het bouwwerk. Met bedachtzame bewegingen begon hij de rijgveters aan te trekken. Flarden van herinneringen schoten door hem heen. Het krijsen in zijn hoofd, de ijzige kou die hem in een verlamme greep had gehouden. Dat vreselijke gevoel van machteloosheid zou hij niet snel vergeten. Nooit eerder had hij zich zo hulpeloos gevoeld...

Terwijl zijn hand naar boven schoot, plofte de laars op de grond.

Verrek. De pijn was weg!

Voor hem bewoog het gordijn, tegelijkertijd verscheen een spits snuitje. Vervolgens werd een kleine hermelijn zichtbaar. Haar vacht was sneeuwwit, op het uiterste puntje van haar staart na dat een zwarte vlek bezat. *Zhia!* Het tere diertje was de geluiden die hij had gemaakt opgevallen. Heel even keken ze elkaar aan. Het idee dat de hermelijn tegen hem sprak, drong zich als vaker aan hem op. Maar gesproken woorden waren nu niet nodig. Hij wist zo ook wel wat ze bedoelde.

Lau glimlachte scheef. ‘Hee, kleine onruststoker. Met mij is alles goed.’ Na zijn woorden, die een liefdevolle klank bezaten, zette zijn kleine vriendin zich in beweging en verkortte de afstand tussen hen in luttele seconden. Met een tevreden geluidje nestelde ze zich op zijn schouder. Glimlachend hief Lau zijn hand om haar te strelen. Beelden van *Zhia* die naar het wezen hapte borrelden in hem op. Kleine dappere hermelijn.

De zacht fluisterende stem van *Rahan* weerklonk. ‘Dat weet ik, magiër. Maar zijn lotsbestemming is een vloek!’ Hoe zacht de vrouw ook had gesproken, Lau had ieder woord verstaan. Net zoals zijn zicht, was ook zijn gehoor sterk ontwikkeld en ondanks dat hij niet wilde luistervinken, begon hij het gesprek te volgen.

‘Meester en leerling volgen hetzelfde pad, totdat de bestemming is vervuld en onze wegen zich scheiden.’

‘U spreekt in raadselen, magiër!’

‘Ik ben dan ook een meester in de magie,’ klonk het kort. ‘...niet eentje in fijngevoeligheid.’ Vervolgens gezucht. ‘Wees gerust, vrouw, ik zal hem op zijn weg vergezellen.’

Lau kneep zijn groene ogen samen. Hem, dacht hij ongerust, zouden ze daar soms *hém* mee bedoelen? Nu liet de zware stem van *Khonan* zich horen. ‘Ik heb hem het pad van een krijger bijgebracht.’ Hoorde hij zijn vader zeggen. ‘Hij kan met een zwaard omgaan en met precisie een dolk werpen. *Rahan* heeft hem voorbereid op de gedachtewisseling via het woord. Een gladde tong, wijsheid en een gezond stel hersens zal hij straks hard nodig hebben. We hebben er vaak over gesproken of we hem meer zouden moeten vertellen. Maar we hebben altijd de hoop gehad dat het nooit zover zou komen. De jongen weet van niets. Hij is als een pasgeborene. Wat is hier goed aan, magiër? Waarom heeft u hem bij ons gebracht als we hem niets mochten vertellen? Wat hebben wij uiteindelijk aan zijn toekomst bijgedragen?’

‘Hij heeft zijn jeugd bij jullie door mogen brengen en dat heeft hem meer gebracht dan anderen kunnen zeggen. Zijn toekomst ligt elders. Aan een leerling

die de verkeerde dingen heeft aangeleerd heb ik niets. Ik zou eerst de kop moeten legen voordat ik hem weer zou kunnen vullen. Daar heb ik allemaal geen tijd voor.'

Er volgde een stilte en kort daarop een schrapend geluid, vertrouwd, alsof Khonan zijn zwaard wette. Het was iets wat zijn vader vaker deed wanneer hij diep nadacht. Lau trok een streng haar uit zijn gezicht, er werd een spits gevormd oor zichtbaar. De kraaltjes die in zijn haren zaten geweven tokkelden tegen elkaar. Hij strikte de tweede veter die ter hoogte van zijn knieholte eindigde en kwam overeind. Zhia was op zijn schouder in slaap gesukkeld.

Even nog haalde hij diep adem. Toegegeven, hetgeen hij gehoord had, had hem uit zijn evenwicht gebracht. Maar hij wilde niet als een lafaard overkomen en ondanks dat zijn hart waarschuwend was gaan slaan, duwde hij de stof opzij. Terwijl de warmte hem tegemoet kwam, stapte Lau het vertrek verder binnen.

Hij ontdekte Khonan, Rahan en J'hanèl die om een kleine vuurplaats zaten.

Bij zijn binnenkomst keek iedereen op, bijna alsof hij ze op iets betrapt. Enkel de magiër straalde iets anders uit. De man nam hem van zijn hoofd tot aan zijn voeten op, hem bestuderend als een boek.

Lau was slank en soepel, daardoor zag hij er niet erg sterk uit, hij wist het zelf. De doordringende blikken van de magiër met zijn donkere getatoeëerde huid, bezorgden hem de rillingen. Ondanks zichzelf wilde hij weten wat er aan de hand was en toen hij het vroeg, richtte hij zijn ogen op zijn ouders.

'Vader? Moeder?'

Rahan en Khonan die hem goed kenden, begrepen dat zijn houding slechts schijn was. Het lichte trekken van zijn schouder was hen niet ontgaan. Khonan kwam overeind. De brede beenachtige ribbels op zijn voorhoofd werden beschenen door het lamplicht en toonden diepe schaduwen. Zijn dikke wenkbrauwen vormden een borstelige streep waardoor hij er woester uitzag dan hij werkelijk was. Een grotere en zwaargebouwde man als deze Hooglander had Lau nog nooit gezien. En hij, Lau, leek in niets op hem.

De bruine ogen van zijn vader stonden bezorgd. 'Hoe gaat het met je, zoon?' De wetsteen werd blindelings opzij geschoven en kwam op de plank met broodresten terecht.

'Op het vuur staat soep,' sprak Rahan, ze wierp hem een liefdevolle blik toe, terwijl ze al opstond om de daad bij het woord te voegen. Beiden reageerden blij en duidelijk opgelucht, al probeerden ze dit in het bijzijn van de magiër niet al te zeer te laten blijken.

‘Ja, ik geloof wel goed.’ Lau pakte de kom van Rahan aan, zijn ogen stonden vragend. Voordat ze kon reageren, klonk er een barse stem vanuit de hoek. ‘Dat is mooi, jongen. Dan kunnen we gaan. Er is geen tijd te verspillen. Ben je een snelle leerling?’

Onbesuisde rit

De regen sloeg onophoudelijk tegen hun ruggen. Opgejaagd door een straffe westenwind reden ze voort. Almaar verder ging de reis. De wegen waren verraderlijk glad geworden door poelen vol zuigende modder, losgeraakte keien en afgebroken takken waar de paarden overheen moesten springen. Het hield de magiër niet tegen om de moordende vaart erin te houden. Aangestoken door de haast die hem behelsde, week Lau niet van zijn zijde en stuurde hij zijn rijdier bedreven langs de diepste kuilen.

De prachtige groene lanen en talloze lavendelvelden die Du Morgund rijk was, hadden ze inmiddels al ver achter zich gelaten. De riviertjes die de vlakke doorkruisten en de lage heuvels waar hij voor de eerste keer een meisje had gekust eveneens. Het speet hem, maar nog meer omdat de reden van de onbesuisde rit hem onbekend was. Eerder was hem niet veel tijd gegund om dit te bespreken en gedurende de zenuwslopende tocht zag hij er de kans niet voor. Net als de magiër, waren zijn ouders bevangen geweest door een vreemde gejaagdheid. Zo kende hij zijn forse breedgeschouderde vader niet en Rahan die van natura een achtenswaardige zelfbeheersing bezat, had hij zelfs nog nooit nerveus gezien. De woorden die ze hem onder het pakken gehaast toe had gefluisterd hadden hem geraakt. Zijn brein dat nu eenmaal nooit lang stillag, dreef weg naar het moment waarin Rahan hem had gezegd dat het haar speet dat ze hem niet alles hadden kunnen vertellen, maar ook dat ze dankbaar waren dat hij bij hen tot wasdom was gekomen.

En als ze zelf een zoon zouden hebben gehad, dat ze dan gewild had dat die net als hij zou zijn geweest...

Onder het praten had ze hem haar kostbare armband in zijn handen gedrukt. De zwarte onyx bevond zich al generatieslang in haar familie. Lau besepte de grote eer die ze hem door dit gebaar toekende. Eer, een vergeten woord in de

mensenwereld. Maar niet voor Lau die er mee was opgegroeid. Eer en geweten betekende veel voor hem en zijn familie.

Hij had respectvol geknikt en haar beloofd het sieraad met zijn leven te zullen beschermen. Feitelijk vertelde hij haar het vertrouwen dat ze in hem had nooit te zullen beschamen. Evenmin zou hij zijn afkomst verloochenen. De onderliggende gedachte had zijn moeder tevreden doen glimlachen. Daarna had Khonan zijn aandacht opgeëist en had de man hem in een vaste omhelzing gedrukt. Dezelfde kralen die in het haar van Lau waren geweven, sierden ook die van hem.

Ga in vrede, jongen. We zullen elkaar weerzien. In dit leven of in het volgende. Daarna had hij Lau diep in de ogen gekeken en hem de raad van een Hooglander meegegeven. *Het is niet erg om bang te zijn een strijd te verliezen, mijn zoon. Maar ga om die reden nooit een gevecht uit de weg. Wees sterk en dapper.*

De wind blies een lange sliert haar in zijn gezicht en bleef aan zijn wang kleven. Lau trok de kap verder over zijn voorhoofd. De woorden brachten hem nog steeds uit zijn evenwicht. Hij wreef de regen van zijn gezicht, een zinloos gebaar, hield de lichtbruine merrie iets in en mende haar langs een volgende diepe kuil.

Voor hem uit herkende hij de donkere schaduw van de magiër. J'hanèl had sowieso weinig gesproken. De man was hem een behoorlijke uitleg verschuldigd! Bitter begreep hij dat hij een leugen had geleefd. Zijn ouders waren zijn ouders helemaal niet. Dit besef bracht een leeg gevoel in hem teweeg. Onwillekeurig maakte hij de vergelijking met een volle emmer die in één keer ondersteboven werd gekeerd. Waarin al wat hij was in de modder uiteen liep.

Zodra hij de verraderlijke kuilen eindelijk voorbij was, zette hij met zijn knieën de merrie tot meer snelheid aan om niet teveel achterop te raken.

De krankzinnige rit werd voortgezet.

Lau's mond vertrok toen hij zich onwillekeurig bedacht wat meer bezopen was, de idioot die zich in dit weer buiten bevond, of de gek die hem volgde. Als om die gedachte te onderstrepen, sloeg op hetzelfde moment een knetterende bliksemslag in een beuk die langs de weg stond. De stam scheurde protesterend open en landde met een oorverdovende klap dwars over het pad. De brandende bladerkroon had geen enkele kans en werd door de slagregens sissend uitgedoofd, een scherpe brandlucht achterlatend. Uit alle macht trok Lau aan de teugels om zijn verschrikte paard in te tomen. Het lukte deels. Al glibberend

probeerde de merrie haar vaart te minderen en kwam gevaarlijk dicht bij het schuine vlak van het pad dat naar een donkere diepte leidde. Lau moest al zijn vaardigheden aanwenden om hen van een lelijke val te behoeden.

De magiër was er al niet veel beter aan toe en was bezig zijn eigen steigerende paard in te tomen. Lau wilde laten weten dat wat ze deden levensgevaarlijk was en moest schreeuwen om boven het lawaai van een volgende rollende donder uit te komen. Ergens in één van zijn binnenzakken wist hij Zhia te zitten. Hij hoopte maar dat de kleine hermelijn zich geen pijn had gedaan.

Lau zag J'hanèl zich in het zadel omdraaien. De magiër stak zijn hand met daarin de staf omhoog. Lau stak zijn eigen hand ook op, hij was in orde, maar het werd hem duidelijk dat zijn woorden ongehoord waren gebleven op het moment dat de magiër zich wendde en recht op de gevallen stam afkoerste.

Lau volgde zuchtend. Als ze zo doorgingen, zouden ze zich nog doodrijden. Maar voorlopig was de rit toch ten einde en bezagen ze de onverwachte hindernis. Deze was te hoog om overheen te springen en door de steile talud, konden ze ook geen omtrekkende beweging maken. Ze konden teruggaan, bedacht Lau zich wrang. De voedzame soep die hem heerlijk had gesmaakt, was inmiddels allang weer verteerd.

Daar vergiste hij zich, de magiër zag wel degelijk een uitweg want hij zag hem zijn staf oprichten waarna de stam aarzelend begon te verschuiven. Hij moest iets hebben gezegd, een spreuk misschien, de bol op de top van de schacht begon te gloeien. Tegelijkertijd verhief het zware hout zich van het pad om met een zijdelingse zwaai als een brandhoutje opzij te worden geworpen. Door de rollende donder ging dit gepaard zonder bijbehorende geluiden, maar deed niets af aan de uitwerking. Zonder verdere plichtplegingen zette de magiër de tocht voort en kon Lau niet anders dan volgen.

Op een bepaald moment kwamen ze bij een kruising en moesten ze kiezen. Toen J'hanèl zijn paard wendde en hem toch iets toeriep, kon hij hem door de storm amper verstaan. Een ijzige wind dreef de woorden weg.

Lau's antwoord bestond uit het schudden van zijn hoofd. Zodra de volgende schok tot hem kwam, deed hij niet eens moeite meer om zijn mond te sluiten. Hij hoorde woorden in zijn hoofd en de stem behoorde de magiër toe!

Verderop is een pont. Als we de Ranorak over zijn, bereiken we een stuk niemandsland. Daar weet ik een jagershut te staan waar we kunnen schuilen. Volg mij, elfenzoon!

Maar zijn ledematen weigerden dienst, de rek was eruit. *Elfenzoon!* Had hij het nu goed verstaan? Had de magiër hem zojuist elfenzoon genoemd? Perplex

staarde hij naar de snel verdwijnende rug van J'hanèl en zag hem na een kort moment met wapperend gewaad terugkeren. Enkele tellen later kwam de hengst al briesend naast hem tot stilstand. Zijn eigen paard had haar hoofd laten hangen en liet de regen gelaten op zich neerkletteren. Lau voelde zich zoals zij eruit zag: verzopen in de maalstroom van zijn eigen gevoelens. Hij wilde weten waar dit allemaal over ging en vragen wat hij hier deed, maar zijn tong wilde niet gehoorzamen.

Even keek de magiër hem aan, met die donkere alwetende ogen van hem. Tenslotte scheen hij erin te berusten. 'Er is een tijd voor praten en een tijd voor handelen,' sprak hij, alsof Lau zijn vragen hardop had uitgesproken. Deze keer maakte de magiër geen gebruik van zijn innerlijke stem. Had hij soms begrepen hoezeer het hem had laten schrikken? 'We moeten een plek vinden om te schuilen.'

Hoewel het tot hem doordrong dat er iets goed mis was, begreep Lau de noodzaak van schuilen; de stroom regen bleef komen.

Hoe verder ze kwamen hoe meer onbegaanbaar het pad werd.

Ondanks het gevaar op blikseminslag, stuurde J'hanèl na een poosje het pad te hebben gevolgd het woud in waarna ze een smal wildpaadje begonnen te volgen. Hier werd de meeste wind tegengehouden door de boomreuzen en doordat het pad bezaaid lag met een deken van dennennaalden, hadden ze wat minder last van de modder. De paardenhoeven klonken gedempt, bijna geruisloos nu. Maar doordat de grond hier drassig was zakten ze soms weg, waardoor ze op snelheid in moesten boeten. Toch beviel het Lau beter dan eerder. Het meeste gevaar lag er nu in geraakt te worden door dode takken die uit bomen waaiden, het pad liep kronkelend tussen de bomen door.

Iedere keer dat de donder rolde, trok Lau onwillekeurig zijn hoofd in en smeekte hij inwendig de weergoden tot kalmte. De regen was tot daar aan toe, maar het onweer bracht onrust naar boven. Niet dat hij nu bangelijk was aangelegd, het kwam meer door de geur van zwavel die in het woud hing en de daaruit voortvloeiende herinnering die dat naar boven bracht beviel hem allerm minst. Bovendien was hij nooit eerder zo ver van huis geweest, niet aan deze zijde van het land. Bij de grens had hij immers niets te zoeken en Garft Farten een onbekend oord. Toch stuurde de magiër hen die kant uit.

Lau was niet gek; scherpzinnigheid was één van zijn goede eigenschappen. Zodra ze de Ranorak over waren, zou zijn leven voorgoed veranderen. Na een tijdje begon hij zelfs te vrezen dat hij Du Morgund misschien wel nooit terug

zou zien. Maar doemdenken was eveneens een eigenschap die hij goed beheerste.

Een volgende donderslag doorkliefde de hemel.

De leren zwaardgordel kraakte zodra Lau ineenkromp, die had behoorlijk dichtbij geklonken. Het deed zijn toch al gevoelige gehoororgaan tuiten.

Voor hem had de magiër tempo teruggenomen. Zware sparrenstammen stonden in een slordige kring bijeen, als reusachtige bosgoden met hun majestueuze armen naar de hemel uitgestrekt. Kreunend in de wind bogen zelfs de dikste takken door. De grond lag bezaaid met dennenappels, afgerukte takken en naalden.

Hier stopte J'hanèl. 'We zijn er bijna.'

Inderdaad. Op de momenten dat de takken in de juiste positie uiteen waaiden, zagen ze in de verte een klein dansend lichtje. Het moest de pont zijn waar de magiër over gesproken had. J'hanèl keerde zijn staf en plaatste hem langs zij, zodat hij niet achter takken bleef hangen. De bol gaf een licht schijnsel en had hen de afgelopen weg zo goed mogelijk geleid.

Het laatste stuk voerde opnieuw bergafwaarts, vlotter dan ze gewend waren. Of misschien kwam het juist daardoor, dat ze gewend raakten aan de barre omstandigheden.

Geflankeerd door het woud dat bijna tot aan de oever doordrong, bereikten ze het water dat onstuimig tot leven was gekomen. Het werd meteen duidelijk dat het een misvatting was in dit weer de Ranorak over te kunnen; nog voordat ze het midden van de rivier zouden hebben bereikt zou de boot het waarschijnlijk al hebben begeven.

Beneden aan de oever bevond zich het veerhuis. Achter een enkel raam brandde een stormlantaarn, het lichtpuntje van daarstraks. De pittige geur van een behaaglijk vuur hing in de lucht, de onmiskenbare geur van een stoofpotje met zich mee voerend. De maag van Lau begon ogenblikkelijk te rommelen. Terwijl het water hem al in de mond liep, was J'hanèl afgestegen en werden hem de teugels in zijn handen gedrukt. De duistere kap onttrok het donkere gelaat van de magiër aan het zicht, enkel zijn ogen glinsterden. 'Blijf hier. Ik ben zo terug.' Lau knikte en besloot het moment te benutten om te controleren hoe het met zijn kleine vriendin was. Hij trok aan de vingers van zijn handschoenen en liet vervolgens zijn hand in zijn binnenzak verdwijnen. Onmiddellijk voelde hij haar kleine klauwtjes in zijn huid krassen, opdat ze zich een stukje omhoog kon werken. Lau grinnikte; nieuwsgierigheid was een eigenschap die hen beiden paste. In dit geval was die van Zhia snel getemperd,

ze was nooit dol op regen geweest en dook al snel terug in het warme holletje dat zijn mantel bood.

Bij het horen van een scherp geluid ergens in de verte, keek hij op. Dit keer kon zelfs het flauwe schijnsel van de maan hem niet vertellen wat de oorzaak van het gerucht was. Het zal de pont wel geweest zijn, dacht hij gelaten. De touwen waarmee het gevaarte was vastgesjord.

Zijn blikken dwaalden in de richting waarin de magiër verdwenen was. Er bewogen schaduwen achter het venster. Zijn mond vertrok, J'hanèl zou van goede huize moeten komen wilde hij de veerman overhalen hen in dit weer over te zetten.

Toen huiverde hij en wenste hij dat hij zelf ergens in een warm holletje kon kruipen. Het had hem goed in de oren geklonken toen J'hanèl gesproken had over de jagershut waar ze konden schuilen. Het was ijsig koud! Meer nog dan dat wilde hij duidelijkheid. Hij was de controle kwijt en dat bekwam hem altijd slecht.

Een langgerekt geluid, als hout dat versplinterde.

Lau keek om. Er verscheen een wantrouwige blik op zijn gezicht. Het betrof dus niet de touwen van de pont. Behoedzaam kropen zijn vingers naar het gevest van zijn zwaard. Het leren omwindsel was nat, zijn hand was dat ook. Voorzichtig zwaaide hij zijn rechterbeen over de hals van de merrie en liet zich langs haar flank op de grond zakken. De gedachte dat zijn zintuigen hem voor de gek hielden, werd definitief de bodem ingeslagen op het moment dat hij een donkere schaduw zag die zich achter de mistige regen rond de steiger bewoog.

Betrof het hier soms dieven?

Half gebukt sloop Lau naderbij, zich niets van de plassen aantrekkend die inmiddels een wijd verspreide modderstroom waren geworden. Hij moest alleen oppassen dat hij niet onderuit ging, die rottige brei was glad. Met zijn ene hand om het gevest, zette hij met zijn andere de kap af, die hinderde enkel maar. Zijn intuïtie was als altijd feilloos, twee gestalten waren met de touwen van de pont bezig. Ze schenen zich niet aan zijn nadering te storen, vooropgesteld dat ze hem hadden opgemerkt daar ze stug doorgingen met hetgeen ze bezig waren. Nu hij het goed kon zien kreeg Lau in de gaten dat ze niet de pont wilde stelen, zoals hij aanvankelijk had gedacht, maar juist bezig waren hem te behoeden voor afdrijven. Door de storm moesten er kabels zijn losgesprongen. Inmiddels was het gevaarte scheef in het water komen te liggen en beukte met iedere golf tegen de beschoeiing aan, stukken aarde en graspollen afkalvend.

Iemand trok uit alle macht de kabels strak met de bedoeling de pont langs zij te trekken. De andere figuur was op hoger gelegen gebied in de weer met touwen die hij om palen aan het binden was. Een grillige rukwind bracht de persoon bij het water uit evenwicht en in dat korte moment, zag hij hem gevaarlijk naar voren overhellen.

Lau had niet langer nodig. Hij liet zijn zwaard terug in de schede glijden en gespte snel zijn gordel af. Half glijdend schoof hij de oever af tot op gelijke hoogte met de man. Zodra de ruwe hennep in zijn handpalmen beet, schoot het door hem heen dat hij zijn handschoenen niet uit had moeten doen.

Bij de onverwachte hulp, keek de kerel vluchtig opzij. Er verscheen een vastberaden blik in zijn ogen. *‘Op drie,’* hoorde Lau hem brullen. En vlak daarop: *‘Egrid, leg die verdomde schuit vast!’*

Lau keek ook naar boven, de regen sloeg hem onmiddellijk in het gezicht. De vrouw zwaaide dat ze het begrepen had en zette zich met opbollende rokken in positie. De man begon te tellen. Zijn stem klonk net zo ruw als hoe hij eruit zag. Ondanks dat hij duidelijk geen jonge kerel meer was, bleek hij zo sterk als een beer. Met vereende krachten wisten ze het gevaarte strak tegen de wal te krijgen. Staand tot aan hun enkels in de modder was het zaak hem daar te houden totdat de vrouw, Egrid, de kabels om de palen had gelegd.

Het bood Lau de gelegenheid zijn eigen zorgen voor even te vergeten.

Aan de strakgetrokken kabels konden ze zien dat Egrid die inmiddels om de palen had geslagen. Nog heel even en dan konden ze los laten. Een plotselinge windvlaag die het water deed kolken, bracht hen tegelijkertijd uit hun evenwicht. Bijna onmiddellijk voelde Lau de kabel wegglijden. Zich schrapzettend groef hij zijn hakken in de klei, maar het touw was doorweekt. Uit zijn ooghoeken zag hij naast hem de man gevaarlijk balanceren. Zijn blikken schoten terug naar de pont. Verrek! Als hij nu losliet, dan zouden ze van voor af aan kunnen beginnen. Zonder hen beiden in gevaar te brengen kon hij hem niet helpen.

Plots begon de aarde onder hem los te laten en bevond hij zich in dezelfde positie als de kerel. Lau vloekte binnensmonds. Wanneer ze samen met de afkalvende oever in het water zouden rollen en de zware pont tegen de wal zou beuken, zouden ze klem komen te zitten.

Vastberaden beet hij zijn kiezen op elkaar en trok zo hard als hij in zijn penibele positie op kon brengen en draaide hij alles wat hij aan touw won om zijn elleboog. In een flits zag hij dat de veerman zijn eigen deel achter zijn rug wikkelde. Maar niets zou hen tegenhouden in het verraderlijke water te vallen

als de pont uit zou breken. Toen het touw hem opnieuw ontglipte, waardoor de hennep lelijk in zijn handen sneed, vloekte hij hardop. Ineens was daar op de wind de stem van Egrid en klonken er verlossende woorden. *‘Hij ligt vast!’*

En het was alsof de zon doorbrak!

Tegelijkertijd lieten ze de kabel los en wierpen elkaar een opgeluchte blik toe. Tevreden glimlachend wilde Lau zich al omdraaien om de talud op te klimmen. Alsof de aarde zich plotseling bedacht had, kreeg hij geen beweging in zijn benen en zakte hij onhandig tegen de graswal aan. Naast hem had de veerman zich al gebukt om zich uit te graven. Lau begon hetzelfde te doen.

De donkere ogen van J’hanèl glinsterden hem tegemoet, hij moest op het tumult zijn afgekomen. Verbeelde hij het zich nu of blonk er een geamuseerd vonkje in? Lau liet zich halfslachtig klauterend en glijdend naar boven trekken. Alsof het zich van geen kwaad bewust was, lag achter hem de veerpont deinend op het water. Hen beschimpend alsof het niets was. Maar het was een barre onderneming geweest. Niet zonder gevaar.

Terwijl de vrouw naast Lau kwam staan en toekeek hoe hij zijn zwaardgordel rond zijn heupen gespte, liep de magiër samen met de man naar boven en controleerde de touwen voor een laatste maal. J’hanèl kennende zou hij er vast een bindingsspreuk aan wagen.

Ineens reikte Egrid naar zijn handen en streek met haar vingers vederlicht langs de huid van zijn handpalmen. Ze toonden vurige plekken daar waar de huid was geschaafd. Lau schonk haar een scheef glimlachje. Een rukwind liet haar kap naar achteren waaien. Gedraaide krullen vielen ongetemd over haar voorhoofd, maar nog terwijl hij ernaar keek doordrenkte de regen haar haren en transformeerde het tot een plakkerig geheel. Waarschijnlijk zag hij er zelf niet veel beter uit. Ze glimlachte naar hem. Ze had een vriendelijk glad gezicht. Ze kon niet veel ouder zijn dan hijzelf. Boven de wind uit, hoorde hij haar zeggen: ‘Kom je binnen? Dan zal ik je wonden verzorgen.’ Vluchtig nog gleden haar ogen langs zijn puntige oren, maar ze zei er niets van.

Gehoorzaam als een hondje begon hij haar te volgen richting de warme gloed die het veerhuis uitstraalde en dat er nu alleen nog maar meer aantrekkelijk uitzag.

Op de veranda werd hem verzocht zijn modderige laarzen uit te trekken. Zijn doorweekte mantel werd aan een spijker onder de overkapping gehangen, waar hij onmiddellijk plasjes op de ruw houten planken lekte. Nu alles achter de rug was, begon Lau zich af te vragen waar Zhia gebleven kon zijn. Ze moest tijdens het hachelijke avontuur uit zijn zak zijn gesprongen. Lau kende haar goed

genoeg om te weten dat ze er eigenwijs genoeg voor was om iets te mijden wat haar niet beviel.

Egrid die geen idee had van zijn zorgen, reikte hem lachend een handdoek waarmee hij zijn gezicht en natte haren begon droog te wrijven. Egrid deed hetzelfde en depte haar hals. Haar ogen lieten hem geen moment los. Tenslotte gebaarde ze hem haar te volgen. Bij de deur aarzelde Lau. Even nog keek hij om en staarde de nacht in. Zhia was wel dapper, maar ook klein. Toen zuchtte hij. Hij kon toch ook Egrid niet langer laten wachten; onbeleefdheid was juist een eigenschap die hem niet paste.

Geesten van weleer

Binnen brandde een aangenaam vuur. Ervoor zat een tanige kerel. In zijn handen lag een drankfles. Een oude lelijke hond lag op een versleten kleedje voor een stapeltje houtblokken. Bij binnenkomst hief hij zijn kop en begon laag vanuit zijn keel te grommen zodra hij de vreemdeling in het oog kreeg. Zijn vierkante snuit zat vol littekens, alsof hij ooit bovenop een stekelvarken terecht was gekomen. Over zijn linkeroog lag een melkachtige waas. Ondanks de respectabele leeftijd van het dier, maakte Lau zich geen illusie dat hij bij de minste verkeerde beweging naar voren zou schieten. De gedachte dat Zhia ergens in de zadeltassen lag te slapen, beviel hem ineens prima.

Zijn blikken bleven rusten op de man. Hij leek op haar, deelde de koperrode haardos met Egrid. Misschien was het haar broer. Zo te zien was hij gewond, zijn voet rustte op een driepoot.

Zonder zijn hoofd te wenden, bromde de kerel: ‘Ligt die verdomde pokkenschuit eindelijk vast? Ik heb nog zo gezegd dat die kabels niet deugen. Die zijn net zo versleten als die verdomde rothond hier.’

De grove toon negerend gebaarde Egrid hem glimlachend te gaan zitten. Schuin tegenover het vuur, op een afstandje van de man nam Lau plaats. Met argwanende blik bekeek hij eerst de hond en toen de kerel, er vast op bedacht dat de hond hem zou bijten mocht hij iets onverhoeds doen. Hij leek bang voor hem. Uit angst voor het onbekende kon men vreemde sprongen maken.

Ondertussen verklaarde de vrouw: ‘Dit is Horn, mijn neef. Mijn oom Behr, heb je al ontmoet. Ik heet Egrid.’

Zonder zijn ogen van de hond af te houden, antwoordde Lau: ‘Mijn naam is Lau. Mijn metgezel heet J’hanèl.’ Blijkbaar stond zijn stemgeluid het onooglijke dier aan, want het grommen stopte en met zijn kop rustend op zijn voorpoten, deed hij zijn goede oog dicht. Lau leunde achterover, zijn rugspieren protesteerden. ‘Aangenaam kennis te maken.’

‘Ja ja,’ klonk het bars. De man verzuimde het echter hem aan te kijken. ‘Ik weet waarvoor jullie hier zijn. Ik heb je reisgezel ook al gewaarschuwd. We kunnen niet eerder dan morgenvroeg over. En als die verdomde weergoden het niet toestaan, zelfs dan niet. De schatting bedraagt een koperstuk en voor de paarden het dubbele.’ Eindelijk keek hij op. In tegenstelling tot zijn robuuste houding stonden zijn bruine ogen opmerkelijk zacht. Maar de vergissing was snel gemaakt. ‘Goddomme, Egrid, wat flik je me nou!’ De man schoot geschrokken naar voren, het krukje viel om en zijn voet plofte hard op de houten vloer. ‘Dat is een elf! Wil je ons soms dood hebben?’ Horn hief zijn hand met daarin de fles en wees ermee naar Lau. ‘Kleeft er nog niet genoeg bloed aan je handen? Straks hebben we weer een pokkenoorlog aan jullie te danken!’

(....)

Lau opende zijn mond om hem van repliek te dienen, maar besloot toch te zwijgen. Dit was onbekend terrein voor hem. Het verwarde hem net zozeer. Het feit dat hij een elf was. Een oorlog? Wat moest hij zeggen? Hij was hier toch ook niet uit eigen beweging. Daar hij verder ging met zijn betoog was Horn er ook niet in geïnteresseerd. Al had Lau een antwoord op zijn lippen gehad werd deze in de kiem gesmoord. ‘Door jullie gaan mijn zaken naar de verdoemenis,’ werd hem verweten. ‘Er is geen ziel die nog naar de overkant wil. Ze willen alleen nog maar terug. Jouw soort bezorgt ons soort een slechte naam. Jullie rotzakken wanen je superieur, maar laat ik je eens wat zeggen...’

‘Genoeg nu!’ Egrid stapte naderbij. In haar handen droeg ze een pot en vette watten. Ze keek streng op haar neef neer. ‘Ben je dronken?’

Horn zweeg en staarde in het vuur.

Egrid klonk vermanend. ‘Deze man heeft geholpen de pont te redden en dit is niet de manier om hem te bedanken.’

De opmerking ontlokte een soort gegrom dat klonk als dat van een valse hond.

Hoofdschuddend knielde Egrid voor Lau neer. Maar deze bewoog verontwaardigd. De kerel hoefde hem toch niet te beledigen.

Egrid die zijn onrust opmerkte, zei zacht: ‘Neem het hem alsjeblieft niet kwalijk. Hij is al zo sinds...’

‘Egrid, hou je mond.’